Ч. 96 Второк 30 цьвітня (12 мая) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незалечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Зачувати, що сполучена нїмецка лївиця рішила ся піддирати правительство і не буде ставати на перешкодї переведеню реформи податкової. Мимо того декотрі посли з лївиці, невдоволені єї теперішним становищем, готові виступити з неї. Перший крок зробив вже один з найвиднїйших єї членів посол з Відня, проф. др. Зіс. Пос. Зіс зголосив вже своє виступленє, а факт сей викликав в кругах парляментарних велику сензацию. Проводирям партиї не удало ся доси наклонити пос. Зіса до відступленя свого наміру. Пос. Зіс єсть того погляду, що лївиця повинна була заняти рішуче становище супротив теперішного правительства, а тої гадки суть ще й другі посли з лївиці. Найбільше невдоволенє лївиці викликало становище правительства супротив справи обсади віденьского бурмістра і вже 27 цьвітня ухвалено в сїй справі резолюцию, в котрій сказано, що правительство своїм поступованєм наробило лиш заколоту, а тим і захитало довірє лївиці в постійність і консеквенцию правительства, а лївиця не приступає лиш длятого до опозициї, що не уважає реформу виборчу за відповідну того.

Подібний мотив знайшла лївиця і тепер та каже, що она не може і при реформі податковій станути в опозициї до кабінету ґр. Баденїого, бо та реформа не вийшла від теперішного правительства, а єї ухваленє не буде вотум довіря для теперішного кабінету. Пос. Зіс, а з ним і часть послів з лївиці, єсть знов того погляду, що лївиця повинна вже при реформі податковій станути в опозициї до правительства, але поки що крім Зіса не зголосив ще нїхто свого виступленя.

З Відня пишуть до „Буковини“:

„В середу відбула ся під проводом през. Хлюмецкого і в присутности мінїстрів ґр. Баденїого і Білїньского двогодинна нарада предсїдателїв клюбів парляментарних, щоби установити, які предложеня і в якій черзї мають бути полагоджені ще перед відроченєм ради державної. Від руского клюбу був присутний п. Барвіньский. Всї окрім Молодочехів висказували потребу полагодженя реформи податкової, закона про катастер ґрунтовий, про відписуванє податку ґрунтового наслїдком шкід елементарних і про податок біржевий, а всї були також за полагодженєм закона про свобну (Heimatsgesetz), пенсийний, патентовий, про гірничих інспекторів. Молодочехи бажали переложеня реформи податкової на осїнь, що означає її погребанє, позаяк в реформі виборчій палата панів поробить значні зміни і відтак відошле до посольскої, а в осени мусить парлямент полагодити передовсїм буджет, а на докінченє реформи податкової не стало-б часу. П. Барвіньский вимагав полагодженя податкової реформи в інтересї селяньства і дрібного промислу і указував також на потребу переведеня закона о спілках господарских і новелї промислової, котру неустаюча комісия промислова має обробити по відроченю сесиї ради державної. Ті два останні предложеня повинні би отже прийти в осени на чергу побіч буджету. Таким способом після екзекуцийного поступованя Рада державна приступить до полагодженя закона патентового і пенсийного, а в понедїлок, а можливо ще й в суботу приступить до законів податкових, на котрі призначено два тижні часу. Відтак знов зберуть ся предсїдателї клюбів, щоби обговорити проґраму дальших робіт. Мінїстер-президент заявив, що не кладе речинця відроченя і палата може працювати, як довго буде потреба для полагодженя важнїйших предложень. Також заявив, що речинець скликаня спільних делеґаций ще не установлений“.

Допись.

(Горячка еміґрацийна в Бережанщинї).

Від Вп. о. Іоахима Федюка, пароха в Курянах одержали ми письмо з просьбою о умїщенє єго в часописи в тій цїли, щоби отворити очи тим нещасливим людем, котрі повіривши словам безсовістних аґентів носять ся з гадкою опустити свій рідний край і шукати щастя в Бразилиї. О. Федюк пише:

„З весною 1895 р. огорнула аґітация, зао-

Дочки жупана.

(З мадярского. — Оповіданє Коломана Міксата).

(Конець).

З гнївом тріснула за собою двери, а жупан тихонько сїв на своїм стільци.

— Де покоївка — сказав до себе — нехай менї хоч покаже тоту дївчину.

Єї привели. Була така дика, як молодий медведик. Ясне мягке волосє звисало її з голови. Великі, синї очи дивили ся уперто, малі ручки були заболочені.

— Як називаєш ся, дитинко? — спитав жупан лагідно.

— Не скажу — відповіла дївчина.

— Ходи сюди, мала.

Покоївка силою присунула єї до жупана, а він обіймів єї за шию, але малий чортик так ударив єго по руцї, що аж залунало.

— Господи Боже! — скрикнула наполохана покоївка; она гадала, що дитина за свій учинок утратить що найменше голову. Але замість гнїву почав жупан так сьміяти ся, що аж вікна дзвенїли. Які дивні часом великі пани. Мала сїльска дївчина подобалась єму, бо й дїйстно була гарна як рожевий цьвіт.

— Чи то тота, що лишила ся? — спитав жупан свого улюбленого гузара.

Гузар підкрутив вуси і хитро усьміхнув ся.

— Я так зробив, ясний пане, що то не послїдна. Насамперед вибрав я одну для нас і сховав єї під плащ, бо другі не такі гарні.

— А другі ти повіддавав?

— Всї три. Пан Ковач хотів конче взяти дві, як я єму сказав, що ясний пан не велїв везти до него дїтий.

— Може би було й лїпше стало ся, як би ти був лишив там і другу, бо завтра буду в клопотї; жінка гнїває ся.

— Дитина уперта і зла, ясний пане; але я бачу, що панї рада би єї на руках носити.

— Завтра рано велїла єї відіслати.

Але на другий день рано не було й слїду по дитинї. Пропала як камінь у воду. Дармо вибубнював старий гайдук Пішта по всїх улицях, нїхто дївчини не бачив. Жупан обійшов цїлий парк і кликав єї по імени, дївчини не було. І панї жалувала за нею при обідї.

— Встидаю ся, що она як раз від нас пропала — сказала — панї жупанова і почала собі робити — як звичайно жінки — різні докори. — Може она кинула ся до ріки, або може єї украли цигани? Хто то може знати!

Ґузар Амброзий сїв на свого коня. Жупан приказав привезти дївчину живу або умерлу, хоч би прийшло ся єї й з під землї добути; без дївчини не має чого показувати ся до дому.

Ясна панї не мала цїлий день спокою. Що хвилї ходила до синьої комнати та оглядала розложену рожеву сукенку дитинну і здавало ся, немов би за кождим разом виходила сумнїйша. Вкінци над вечір вернув гайдук в запорошенім унїформі і на спіненім кони.

— Де дївчина? — спитали нараз жупан і єго жінка, що на тупіт коня вибігли на двір.

— Ось тут привожу єї — відповів гузар відвертаючи свій плащ.

— Жиє?

— Спить мала біда — сказав гузар — она мене била і кусала доти, доки аж не утомилась.

— Добре, що хоч вже тут є! Де ти єї найшов?

— Дома. Най лиш ясний пан подумають, що то за люди ті хлопи. Приїзджаю до Варбок, заходжу на подвірє Гартї, дивлю ся, а тут всї четверо дїтий, як їх в середу застав, сидять на стрісї.

— О, о! — сказав дивуючись жупан.

— Спершу гадав я, що здурію і менї видало ся, що я їх не порозвозив по людях, як пан казали, але потім догадавсь я, що они всї повтїкали. Такі то ті хлопи.

Жупан усьміхнув ся, але що се?... Ясна панї взяла сама з рук гузара дитину, і то осторожно, аби єї не збудити. То так річи стоять? Она-ж не була так вихована та й за велика, аби єї носити на руках.

— Знаєш старий, маю добру гадку — сказала панї жупанова тихо — але не роби такого гримоту твоїми чоботищами! Ходи на пальцях, кажу тобі. Я хочу малу убрати в нову сукенку, тепер як она спить; пробудить ся яко наша дочка і не так скоро втїкне.

Всемогучий пан комітату, перед котрим всї дрожали, не важив ся навіть люльки вийняти з уст, щоби лише не збудити дитини; однако не міг здержати ся, аби не зробити своєї замітки:

— Добре, добре, але то не на много здасть ся. Дитина привикне до нас лише тодї.... як ми возьмемо й всї єї сестри.

Панї жупанова подивила ся вдоволено й гордо на чоловіка.

— Я не маю нїчого против того, але тота мусить все таки остати у нас „першою і правдивою“, бо она.... она....

— Ну, що она?

— Она вже випробована.

Панї жупанова почервонїла, бо встидала ся признатись, що полюбила вже тоту бідну сироту.

хочуюча до еміґрациї до Бразилії також села Куряни, Вульку, Підвисоке Гутиско і Демню належачі до моеї парохії.

Біганині по аґентах, котрих імена і місце побуту сохранно укривали, не було кінця. Правдивий шал опанував охочих до еміґрациї. Безнастанно ходили до Нараева, Перемишлян, Білого, Новосілки і т. д. і тратили дорогий весняний час та тяжко зароблений або у лихваря позичений гріш. Легкодушно розкидувано не лиш риньскими, але й пятками та десятками. Листи надавано в Нараеві, Стратині і других сусідних урядах почтових, щоби місцева почта їх не зрадила. Рівнож завдатки на шіфкарти (карти корабельні) по 10 зр. надавали в Нараеві а по тім що дня ходили на нараївску почту звідувати ся, чи шіфкарта прийшла.

По довжезних вижиданях виїхали вкінци в падолисті 1895 р. декотрі еміґранти. І так зі всіх наведених повисше сіл виїхало 22 осіб руского а 19 латиньского обряду. Оставші заняли вижидаюче становище. Рух еміґрацийний з часом притих і навіть здавало ся, що цілком устав.

Тимчасом знов зачали ся проходи до Львова до А. Щербана; знов зачало ся розкидуванє гроша; знов ожила горячка еміґрацийна, а з нею жертволюбивість на цїли еміґрацийні гідна лїпшої справи. Рух той слїджу я безнастанно — хоч годі було его довідати ся, бо все відбувае ся в найбільшій тайні. Допервa під конець січня 1896 довідав ся я, що Щербан взяв за саму писанину до Удіне звиж 25 зр. від самих Курянців. — Якомусь екс-огородникови зложено аж 130 зр. на дорогу до Удіне, аби привіз „шифкарти". Для якогось свояка рагачиньского дяка складають за ту саму роботу то 10 зр., то 15 зр. і т. д. Також складано для инших нїби-аґентів мешкаючих в сусідних селах то більші то менші квоти, але без всякого додатного результату.

Видячи як нарід нищить ся, як его немилосердно визискують — я видів ся спонуканий візвати до себе всїх, що побивали ся за Бразилїєю і повторив всї дотеперішні мої докази против еміґрациї. А коли всьо показало ся безуспішним, звернув я їх увагу на їх превеликі а безхосенні дотеперішні видатки для дурисвітів і заявив їм, що сам безкористовно возьму на себе обовязок виробити корабельні карти для випродавших свої домівства, скоро тілько будуть для мене щирі. Зараз зголосило ся аж 14 родин. Я написав до Удіне до Сільвія Нодарі чемне письмо, щоби менї щиро написав, чи безплатно перевозять до Бразилії, кілько стоїть їзда з Бурштина до Удіне, кілько з Удіне до Бразилії? Я долучив відразу спис всїх родин хотячих еміґрувати.

За кільканайцять днів я одержав рахунок коштів подорожі для кождої родини осібно з увагою, що дармо не перевозять до Бразилії. Рахунок випав величезний. Ледве три родини мали достаточне число гроший на дорогу. Всїм прочим не ставало від 100 до 500 зр. на кошти дороги до Бразилії. Тим радив я лишити ся дома. Але дармо. Всего чотири родини рішили ся полишитись в парохії. Всї прочі рішучо сказали, най буде що буде, а ми таки поїдемо. Коби ми тілько дістали ся до води, то дамо собі раду. Ніякі хоч як правдиві і ясні представленя не помогли.

Дня 13 цьвітня виїхали остаточно три родини до Удіне через Стрий, Пешт, Реку, Кормонс. А з якими засобами грошевими? Яким Семків з женою і 2-лїтною дитиною мав всего около 200 зр. Андрух Мручок з женою, тещею і двома малими дітьми мав около 500 зр. а Гринь Юзьків з женою і семеро дїтьми, з котрих тілько двоє малих, а решта всї висше 10 лїт мав всего на всего лиш около 150 зр. Здержати его від виїзду ніяк не можна було.

На стациї в Бурштинї урядник не дав їм білету, отже поїхали до Калуша і там всїли. До Удіне дістали ся всї. Брак гроша у Юзькова був, здаєсь, причиною, що Нодарі прислав листи, в котрих каже, що кождий мусить мати тілько гроший, кілько на шіфкарті вписано. Коли-б кому неставало хоч би 1 зр., то лїпше, щоби остав ся дома, бо зруйнує ся.

І знов мої перестороги при відчитуваню тих листів були безуспішні. Сими днями хотять виїздити з Курян 4 родини: одна зложена з 11 душ, має около 250 зр.; друга 5 душ, має около 350 зр.; третя 9 душ, около 400 зр.; четверта, 7 душ, около 550 зр. З Вульки: 4 родини по 7, 6, 6 і 7 душ а гроший около 320, 450, 700 і 300 зр.

Питанє тепер, чи ті гроші вистануть на кошти дороги до Бразилії? Думаю, що нї. — Що чекає еміґрантів, наколи їх завернуть назад до Галичини? — Чи правительство не повинно би для добра самих еміґрантів зараз перед закупленєм білетів на найблизшій стациї зелїзничій зажадати виказаня ся достаточними средствами на дорогу? Коли-б тих, котрим не стає гроша, завертано до дому, то уратовано би єму бодай кошти подорожи.

(Слово від редакциї: Ми від себе можемо лиш тілько сказати, що не видимо нїякої ради, бо темних і недовірчивих людий нїхто не переконає, анї нїякою законною силою не здержить від еміґрациї. Говоріть, пишіть, відраджуйте, кілько хочете — а вам не вірять; здержуйте, ратуйте їх на силу, то кажуть, що збиткують ся над ними, що не пускають їх до — раю. Не повірять, аж змірять. Нехай же мірять! Нехай довідають ся, по чому локоть! — Инша річ з аґентами, тих би добре взяти в руки. Але з другої сторони не повинен і нїхто з доброго серця робити мимоволї службу аґента еміґрацийного).

Перегляд полїтичний.

В Будапештї відбуло ся вчера велике віче народне, в котрім взяло участь около 40.000 людий. Збори ухвалили резолюцию домагаючу ся заведеня рівного, загального і безпосереднього права голосованя. По зборах прийшло до бійки з полїциєю, при чім покалїчено тяжко 20 осіб, а богато арештовано.

Межи ческими а віденьскими антисемітами ведуть ся переговори в справі спільного поступованя.

З Петербурга доносять, що правительство веде переговори з банком російско-хіньским в справі позички для Кореї. Яко поруку має одержати Росия корейскі мита портові і взяти в адмінїстрацию дві північні провінциї Кореї.

Новинки.

Львів дня 11 мая 1896.

— **Іменованя**. Ц. к. Намістництво іменувало комісарями для надзору кітлів парових: старшого інжинера Ром. Беляньского в Новім Санчи для повітів грибівского і лиманівского, старшого інжинера Сев. Ришковского в Тернополи для повітів тернопільского, скалатского, теребовельского і збаражского та інжинера Теоф. Дуяновича в Бохни для повіта бохеньского.

— **Відзначеня**. Є. В. Цїсар надав старшому інспекторови евіденцийному Ігн. Стараневичеви у Львові, в признаню его знаменитої служби, титул і характер директора евіденцийного. — Є. В. Цїсар наділив учительку женьскої школи народної в Яслї, Ем. Малаховску, золотим хрестом заслуги.

— **Духовна місия** — як нам пишуть з Жовківщини — відбуде ся в Крехові в церкви оо. Василиян. Місия потреває пять днів: зачне ся в суботу по Вознесению дня 16 с. м. вечером, а скінчить ся дня 21 мая.

— **Намірене самоубийство.** В Тернополи стрілила до себе з невідомої причини і ранила ся з фльоберта в груди учениця 8-ої кляси, дочка сїльского учителя. Лїкарі надїють ся удержати еї при житю.

— **Убийство.** В селї Старих Мамаївцях на Буковинї паробки дуже буйні і тому часто приходить до бійки. До того ще дає корчма добру нагоду. От так ішов Дьордій Вершигора Іванів, 17-лїтний син порядного ґазди, одного вечера недавно тому домів, а коли перелазив через пліт, хтось его вдарив колом по голові. Вершигора був — як нам пишуть — дуже пустий і нерозважний, зачіпав ся з иншими і мав длятого богато ворогів. Тяжко раненого принесли его до хати, де він за кілька годин помер. Жандармерия вислїдила злочинця в особі Матвія Черстянка, котрого увязнила; его спільники повтїкали.

— **Страшний випадок** лучив ся в селї Черкасах, львівского повіта. На фільварку ставили майстри великий, довгий та широкий дах — шопу на склад збіжа. Дня 7 мая, в четвер, коли майстри підважували дах, зірвав ся він і упав так сильно, що одного майстра побило, а другого забило на смерть. Покійний був родом з Роздолу, мав добре господарство і полишив жінку та кількоро дїтий.

— **З Стрийщини** пишуть нам: Дня 4 мая 1896 упокоїв ся в Підгородцях, стрийского повіта, народний учитель Константин Ґарбаш в 43-ім роцї житя. Був то тихий а ревний труженик на поли народної просьвіти. Помер по довгій а тяжкій, грудній недузї. Тлїнні останки відпровадили на місце вічного супочинку Вcч. оо. Онуфрий Данилович, місцевий парох і Юліян Ших з сусідного села Довгого, при участи околичної інтелїґенциї, сусідів учителів а також і численно згромадженних селян, котрі мимо весняних робіт зібрали ся, щоби свому учителеви віддати послїдну прислугу. — В селї Рибнику ударив фірман бр. Лїбіґа затрудненний при перевоженю клєців знад берега ріки Стрия до парового тартаку, Стефан Лесь, робітника Стефана Березецкого, колом по плечах, що єму не хотїв коня дальше підогнати, так сильно, що той до другого дня помер. Слїдство судове веде ся.

— **Молодий самоубийник**. Від короткого часу лучив ся вже другий випадок самоубийства між ґімназиальною молодїжю в Радівцях на Буковинї. Оногди рано відобрав собі ученик VIII-ої кляси ґімназиальної Віктор Перчец, син православного сьвященика з Ґрапішест, житє вистрілом з револьверу. Коли ґаздиня дому увійшла зі страхом в хату, найшла его вже неживого. Причина самоубийства доси ще не вияснена.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Для ужитку подорожних оповіщувані будуть щоденно від 1 червня до послїдного вересня с. р. в стациях зелїзничих: Львів, Перемишль, Стрий, Сколе, Лавочне і Нове Загіре телеґрами віденьскої секциї метеорольоґічної, заповідаючі сподїваний в найблизшій добі стан воздуха. Поруч сих телеґрамів знаходить ся ся мапа метеорольоґічна служача до їх пояснення і даюча погляд на загальний стан воздуха в Европі.

— **Фальшованє меду.** У Франциї виробляють богато штучного меду. Щоби устерегти ся від того, купцї не хотять купувати иншого меду, як лише в крижках. Отже фабриканти винайшли і на те спосіб. З мішанини воску з парафіною і цукром виробляють вощину так, що еї від правдивої годї розпізнати. Відтак наливають до комірок штучний мід, тут і там віткнуть ще в комірку пчолу і продають за правдиві пчільні крижки. Той виріб приходить ще о половину дешевше як правдивий мід.

— **Забава в війну.** В однім швайцарскім селї над озером Комо бавила ся охочо громада дїтий. Замісць ігор знаних загально, урядили собі щось нового, а радше щось дуже старе з новою назвою. Була то забава в війну поміж Італїянцями і Абисинцями. Один з хлопців удавав ґенерала Баратієрі, другий Менеліка, а инші ріжних „расів" і проводирів італїяньских. Швайцарский Баратієрі побив страшно Менеліка, казав его звязати, вкинути до стодоли з соломою і для лучшого ефекту підпалити стодолу. Прочі хлопцї, занятї забавою, розбігли ся по околици. Заким надбігли люди на вид пожежі, бідний Менелік задушив ся в димі. Так скінчила ся та „невинна" забава.

— **Померла** Савина Валявска, вдова по пароху в Пшеничниках, в Станїславові в 55-тім роцї житя.

Всячина.

— **Дещо про каву.** Хто перший научив людий пити каву? — Коза. Так бодай розповідають собі Турки і Араби. Якийсь побожний магометаньский молла (сьвященик) побачив одного разу, що коза наїла ся мясистої лупини, в котрій знаходять ся кавові зерна і стала ду-

же весела, скакала і ніби аж танцювала. Моллу скортіло також трохи розвеселити ся і він став робити собі напиток з кавової лупини. Ще до нинїшного дня в тих сторонах коло міста Мокки в полудневій Арабії та около Адену не роблять кави з зернят лиш з лупини — але певно не для того, щоби наслїдувати того арабского моллу, лиш тому, що волять пити каву з лупини а за зерно брати добрі гроші. Лупину ту сушать, пражать а відтак мелють і роблять з неї каву. Але незадовго не сподобалось то другим магометаньским сьвятцям, бо їм очевидно кава не смакувала і они знайшли легкий спосіб, як би то не допускати до питя кави, стали научати, що то великий гріх пити каву; кавою — казали они — можна упити ся а Магомет заказав строго пити напитки, котрими можна упивати ся. Та й в християньских краях були сьвященики, котрі казали, що то гріх пити каву, але з иншої причини. Епіскоп з Падерборна у Вестфалії в Німеччинї, котрий був і князем в своїм краю, заказав своїм підданим пити каву, бо казав, що то великий збиток і через него біднїють люди. Він установив урядників з добрим нюхом, котрі мусїли ходити по містї і нюхати, чи де в котрім домі не палять і не варять кави. З того прийшло наконець до явної ворохобнї. Міщани зібрали ся на ринку, але зовсїм не в воєннім настрою, лиш поуставляли довгі столи, позасїдали коло них а кождий казав принести собі з дому склянку кави і так пили єї всї публично. Епіскоп розлютив ся і казав з найблизшої місцевости вислати войско до міста. Міщани повитали войско не градом каміня і не криком, але — кавою; кождому воякови дали по склянцї кави. Вояки були тому дуже раді і по цїлім містї пішов сьміх. З Мокки розійшлась кава по всїй землі. Насамперед завезли Голяндцї каву на остров Яву і позаводили там цїлі сади. З відтам привіз подорожник Горн молоде деревце до Амстердаму, де єго уміщено в теплївни. То була перша кава в Европі. З Амстердамского деревця виплекано в Парижи кілька деревець а Француз Деклїє завіз одно деревце до Америки. В дорозї ходив він коло того деревця, як коло маленької дитини. В теплі днї виносив він деревце на поклад, а на ніч заносив знову до каюти. Коли на корабли не стало води до пития, то він відоймав собі від губи послїдні каплї, а підливав деревце і так завіз єго щасливо до Америки. Кажуть, що з того одного деревця розмножились ті міліони дерев, які суть нинї в Америцї і Австралії.

— **Розбуджене спячого факіра**. Факіра, о котрім ми недавно тому доносили, що єго приспали в Пресбурзї сном гіпнотичним і завезли до Будапешту на виставу в склянній домовинї, де він мав спати вісїм днїв, розбудили минувшого четверга, яко в осьмий день єго спаня. Саля, де відбувало ся єго розбудженє, була битком набита цїкавою публикою. Факіра внесено торжественно в склянній домовинї, вкритій дорогим, золотом вишиваним покровцем і уставлено на сценї а відтак здоймлено віко з домовини. Опісля анґлїйский „професор“ Фрікер, що возить факірів по сьвітї, уколов факіра грубою шпилькою в руку, але факір анї не рушив ся, не дав нїякого знаку житя, лежав як би неживий. Фрікер дотулив ся відтак лиця і повік спячого. Другий факір, товариш приспаного, станув тогди коло домовини і почав відмавляти молитву, котра нїби то мала розбудити єго товариша. І дійстно, спячий факір почав по кількох минутах рушати насамперед животом а відтак і грудьми — віддихав; віддих був дуже тяжкий і лиш хвилями, а руки і ноги все ще були закостенїлі. Лікарі придивляли ся добре спячому і через Фрікера оповідали публицї все то, що видїли. Зїниць в єго очах зразу зовсїм не було видко і аж поволи стали розширяти ся так, як би у того, що затроїв ся атропіною (песьою вишнею). Серце било ся зразу дуже сильно і лиш хвилями, закостенїлість стала поволи уступати. Наконець зїницї в очах стали як звичайні у чоловіка і спячий застогнав голосно. Тепер вже уступила закостенїлість і з вилиць, а факір приходив поволи до памяти. Насамперед щось промовив, але так, як той, що не може обертати добре язиком; не можна було зрозуміти, що він говорить; але наконець промовив таки досить виразно по анґлїйски і зажадав молока. Єму влили ложкою молока до рота, але й то поволи, бо не міг поликати. Опісля пив вже добре і випив цїлу склянку. Відтак попросив, щоби єго підняли, але стогнав дуже, бо крижі єго дуже болїли. Лиш з великим трудом міг за пів години сїсти і став розповідати по анґлїйски, притихаючи що хвиля, що був на тамтім сьвітї, що все думав лиш о Бозї, що там було єму дуже добре і що чув прекрасну музику. Наконець спитав, в котрім він містї і розпізнавав вже своїх знакомих, що стояли коло него. Подав всїм руку, убрав ся в сьвяточну, дуже дорогу одїж і пробовав ходити, але ходив лиш з великим трудом. На тім закінчило ся цїкаве се представленє. — Розуміє ся, що факір анї не був на тамтім сьвітї, бо не вернув би вже звідтам, коли-б раз туди пішов, анї не чув нїякої музики — хиба що єму може в ушах гудїло — бо Господь Бог то не чоловік, що для приятности якогось факіра казав би зараз грати музицї на єго повитанє якогось чардаша або марш Ракочого. Цїла штука в тім, що факір спав сном гіпнотичним, через вісїм днїв, а то лиш доказ, що натура людского тїла дуже тривка і чоловік може не одно витримати.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаімних обезпечень „Днїстер“** було в місяци цьвітни с. р. 4.501 важних обезпечень (в попереднїм роцї 2.935 поліс) на суму 2,347.978 зр. обезпеченої вартости (в попер. роцї 1,733.051 зр. а. в.) з премією 21.065 зр. 18 кр. (в попер. роцї 14.716 зр. 51 кр.) Разом єсть від нового року до кінця цьвітня 10.097 важних поліс на суму 6,168.548 зр. в. а. обезпеченої вартости з премією 51.069 зр. 71 кр. — отже в порівнаню з першим роком дїловодства, в котрім було в тих самих чотирох місяцях лиш 1.995 поліс на суму 1,208.436 зр. в. а. і 12.032 зр. 78 кр. премії, тепер майже в пятеро тілько поліс обезпеченої вартости і премії, як було в першім роцї.

Фонд резервовий, котрий з кінцем року 1895 виносив 38.262 зр. 51 кр., зріс до кінця цьвітня с р. до суми 42.430 зр. 15 кр.

Шкід прибуло в цьвітни 20 случаїв, разом було в тім роцї 60 шкід, котрі всї зліквідовано і виплачено уже з виїмкою одної (на 135 зр. 53 кр.) де з причин цивільно-правних на разї виплату ще здержано. Сума всїх тих шкід виносить разом з коштами ліквідацийними 18.047 зр. 07 кр., а по відчисленю части реасекурованої остає на власний рахунок 9.083 зр. 83 кр. т. є 18 % від суми премії.

Від Дирекциї Товариства взаімних обезпечень „Днїстер“.

Торг збіжевний.

Львів дня 9 мая: Пшениця 7·40 до 7·65 зр.; жито 6·— до 6·50; ячмінь броварний 5·— до 5·50; ячмінь пашний 4·50 до 4·75 овес 5·50 до 6·—; ріпак 8·75 до 9·15; горох 4·80 до 8·—; вика 4·50 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 25·— до 35·—; шведска 30 до 35·—; біла 35·— до 45·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·— до 5·50; хміль —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Франкфурт (над Меном) 11 мая. В присутности цїсарскої пари відкрито памятник цїсаря Вільгельма. Цїсар вислав телеґраму до кн. Бісмарка, заявляючи єму свою вдячність.

Масава 11 мая. Аґост Афарі випустив на волю всїх італїяньских плїнників.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-європ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.34	10·05	—	8·05	510	—	—
Підвол. з Підз.	2.18	9·50	—	7·42	4·45	—	—
Черновець	9·5[illegible]	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10[1]	—	—	8·55[2]	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51[3]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51[4]	10·10
Брухович [5])	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович [6])	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50[7]	—	5·28[8]	8·54[8]
Янова [9])	—	—	—	—	1.10	7·48	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано'

[1]) Від 25 червня до 15 вересня. [2]) Від 1 червня до 30 вересня. [3]) Від 10 липня до 31 серпня. [4]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [5]) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. [6]) Від 26 червня до 14 серпня. [7]) Цїлий рік. [8]) Від 16 червня до 31 серпня. [9]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

Фабрика капелюхів і циліндрів

під фірмою

Антін Кафка

передтим **Кожелюжок**

у Львові, Ринок 29, перехідна каменица Андріолього від сторони ОО. Єзуїтів Театральна 12 поручає капелюхи і циліндри власного виробу в наймоднійших фасонах і кольорах по найдешевших цінах; капелюхи і циліндри в фабрик ц. к. надворних доставців П. Ц. Габіґа і В. Плессов в Відни. Капелюхи наймоднійші по 5 зр., циліндри цілком легкі по 9 зр. Хорошi капелюхи Льоден в фабрики Піхлера в Ґрацу, також Chapeau Claque атласові по 5 зр., 6 і 8 зр.

Цінники дармо. 34

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі даніи найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% пожичку краеву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краеву галицку	

котрі то папери контора вимiни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнійших.

Увага: Контора вимiни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

8

Поручає ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.